

V, M virtus circa affectus actionēsq. versetur. cūmq; in spontaneis laudes & vituperationes, in inuitis venia, interdum etiam misericordia existat: necessarium fortasse est iis qui de virtute considerant: spontaneum, & inuitum definire: id quod etiam iis qui leges faciunt, ad p̄mia, p̄nāfque instituendas minimē inuitile est. Videtur verō inuita ea esse, quæ aut vi, aut ignoracione efficiuntur. Id autem est violentum, cuius principium extrinsecus eiusmodi est, vt ei neque qui agit, neque qui patitur, quippiam conferat: quemadmodum si venus aliquo, aut homines qui potestatem habeant, nos detulerint. Quæcunque autem timore maiorum maiorum, vel ob honestum aliquid aguntur: vt si tyrannus aliquibus, quorum parentes ac liberos in potestate haberet, turpe aliquid agere iubere, quisque id agerent, salui essent: qui non agerēt, perirent: vitrum spontanea sint, an inuita, controuersum est. Tale quid etiam in iacturis contingit, quæ in tempestatibus fieri consueverunt. nemo enim fronte absoluit sua abscit, sed ob salutem tum suam, tum aliorum omnes, modō mentis compotes sint, ficere id videntur. Mistæ igitur huiusmodi actiones cūm sint, spontaneis tamen magis similes: quippe cūm eligendæ sint, tūc cūm aguntur, finis verō actionis in occasione fit, & spontaneum igitur & inuitum, quando id agit quisque, dicendum est: agit autem sponte: principium enim mouendi instrumentarias partes in huiusmodi actionibus in ipso est: at quorum principiu in ipso est ea agere vel non agere in ipso quoque est firmum, spontanea igitur, huiusmodi sunt, simpliciter verō inuita quippe cūm tale quippiam per se eligat nemo. Ob actiones autem huiusmodi interdum etiam laudantur homines cūm pro magnis & honestis rebus turpe aliquid, aut molestum sustinuerit: si verō e cōtrario, vituperantur, nam turpissima sustinere nullius honestæ, aut mediocris rei causa, malum est. Ob nonnulla verō laus quidem minimē, sed venia exhibetur:

μὲν γὰρ κατὰ τὴν μετρίαν, φασίλου. ἐὰν εἴ τις ἐξ ἡττοῦ μὴ οὐ γένηται. συγγνώμη δὲ,

Ἡ Σ ἀρετῆς δὲ πρὸς πάσῃ τῇ κατὰ ἀρετῆς οὐσίας· καὶ ἐν μὲν πρὸς ἐκαστοῖς ἐπιπέσσει καὶ ἡρώων γινόμεσαν ἐν δὲ τοῖς ἀκούστοις, συγγνώμης ἐπίτετε δὲ καὶ ἄλλου· τὸ ἐκούστον καὶ ἀκούστον ἀναρχοῦν ἴσως διαρέσσει τοῖς ἀρετῆς ὀπισθοποδοῖσι· χρησίμων δὲ καὶ τοῖς νομοθετοῖσι, πρὸς τε τὰς τιμὰς καὶ τὰς κολάσεις. δοκῶ δὲ ἀκούστα εἶναι, τὰ βία ἢ δὲ ἀγνοίαν γινόμενα· βίαιον δὲ, οὐ ἢ ἀρχὴ ἐξάσσει, ποιαιτή οὐσα, ἐν ἣ μὴ δὲν συμβάλλεται ὁ παράπειον, ἢ ὁ πάχων· οἶον, εἰ πιεῦμα κοίμισαί το ποι, ἢ ἀπὸ ἄλλοι κύριος ὄντες. ὅσα δὲ διὰ φόβον μαιζόνων κερκῶν παράπειται, ἢ διὰ κελόν τι· οἶον, εἰ τύραννος σεορτάπει ἀρχόντι παράξει, κύριος ἂν γοῖέαν καὶ τέκνων, καὶ παράξεντος μὲν, σώζονται, μὴ παράξεντος δὲ, ἀποθνήσκουσι· ἀμφισβήτησιν ἔχει, πότερον ἀκούστα ὄντι, ἢ ἐκούστα. τοιοῦτον δὲ τι συμβάμνει καὶ πρὸς τὰς ἐν τοῖς χερκῶσιν ἐμβολαῖς· ἀπλῶς μὲν γὰρ, οὐδεὶς ἀποβάλλεται ἐκῶν· ὅπῃ σωτηρία δὲ αὐτῶ καὶ ἡδὲ λοιπῶν, ἀπαστε εἰ νοῦν ἔχοντες· μικτὰ μὲν οὖν εἰσιν αἱ τοιαῦται παράξεις· εὐκρίσει δὲ μὲλλον ἐκούστοις· αἰρεταὶ γὰρ εἰς τότε παράπειονται· τὸ δὲ τέλος τῆς παράξεως, καὶ τὸν κερκῶν ὄντι, καὶ τὸ ἐκούστον δὲ καὶ τὸ ἀκούστον, ὅτε παράπει, λεκτέον· παράπει δὲ, ἐκῶν· καὶ γὰρ ἢ ἀρχὴ τῆ κινεῖν τὰ ὀργανικὰ μέρη ἐν ταῖς τοιαύταις παράξεσιν ἐν αὐτῶ ὄντι· ὡν δὲ ἐν αὐτῶ ἢ ἀρχὴ, ἐπ' αὐτῶ καὶ τὸ παράπειν, καὶ μὴ· ἐκούστα δὲ τὰ τοιαῦτα· ἀπλῶς δὲ, ἴσως ἀκούστα· οὐδεὶς γὰρ ἀπ' ἑλαττο κερκῶν αὐτῶ ἡδὲ τοιοῦτων οὐδὲν· ὅπῃ ταῖς παράξεσιν δὲ ταῖς τοιαύταις εἴτε καὶ ἐπαμυνούται, ὅταν ἀρχόντι ἢ λυπηθῶν ὑπομείωσιν αὐτῶ μὲν καὶ κερκῶν· αἱ δὲ ἀπεκτελέων, φέρονται· τὰ γὰρ ἀρχῶν ὑπομείωσιν, ὅπῃ